

на който иска да възстанови потисничеството върху българскитѣ земи, иска да обезличи българскитѣ души.

Сърцераздирателнитѣ викове на смѣтения и разгроменъ врагъ се слѣ съ върналия се буренъ напѣнъ на природната стихия, която наново покри разрититѣ отъ снарядитѣ позиции съ ледената си броня и спаси по тоя начинъ останкитѣ отъ неприятеля, който се опита да прибере раненитѣ си подъ нейното прикритие.

Цѣлѣ частъ свирепствува бурята, стовари цѣли планини отъ облаци надъ кървавата руина и отмина натагъкъ презъ Чеганъ, за да се слѣе, може би, съ бурята въ морето, ако има такава тамъ. Природната стихия мина и артилерията на врага отъ къмъ Чеганъ наново разтвори огнедишашитѣ си гърла и забълва, съ новъ напоръ, хиляди снаряди . . . Часоветѣ минаватъ бавно, а душата ми е угнетена, тѣлото вкоченено. Нѣмамъ сили поне въ краткитѣ промеждутъци да отида въ нѣкоя отъ галериитѣ и да се постопля.

Часътъ е осемъ и Чеганъ все праща своитѣ снаряди, но вече уморено, немощно и скоро съвсемъ замлъкна.

Почна да прехвърча снѣгъ. Защитниците не сж готови за толкова ранна зима. Искаме да изпратятъ отъ дивизията топли облѣкла, тамъ не вѣрватъ и разправятъ, че въ низинитѣ е нетърпима горещина. Възможно е. Всичко се е объркало и хора и природа.

Даватъ се нѣкакви разпоредби за прибиране на убититѣ и раненитѣ. Всичко, което виждамъ и чувамъ се наблъсква на сила въ душата ми и азъ почвамъ да не проумявамъ какво става около ми. Не разбирамъ дори заповѣдитѣ, които ми дава полковиятъ командиръ и го гледамъ съ широко разтворени очи. Той може би, разбира по-добре отъ менъ това ми състояние и ме заставя да се простна на леглото.

— Поспи малко, ще ти мине . . .

Да, да . . . скоро ми мина . . . това сж конвулсии, отъ които душата почва да се радва на забрава, така ще бжде по-добре, отколкото да чувствавамъ и усѣщамъ всичко и се подавамъ на ужаситѣ, които ме сломяватъ.

Цѣлата нощъ не спяхъ. Нѣмахъ сили поне за сънъ.